

Betingelse af, at Loven strax kunde komme iværk eller til Fuldbringelse. Alt det hentyder Loven ikke i fjerneste Maade til, og hvorvel jeg ikke kan benægte, at der mullig under de vidtløftige Forhandlinger i sin Tid om denne Sag kan være kommet Uttringer fra forskjellige Sider i denne Retning, som jeg ikke har i Erindring, saa have slige Uttringer ikke fundet noget saadant Udtryk, at de kunne lægges ind som en Tanke i Loven, og at det altsaa skulde være et Brud paa Tro og Love af Regeringen, naar den ikke opfattede sin Stilling til Loven paa den Maade. — Og hvad er der da passeret siden den Tid? Den ærede Rigsdagsmand brugte det Udtryk, at altsom Tiden gik længere og længere hen og at det havde vist sig, at Loven ikke kunde komme til Anvendelse. Nu vil den ærede Rigsdagsmand indrømme, at fra Marts 1857 og til December 1858 er ikke en nogen overordentlig lang Tid, ligeledes troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand vil indrømme, at det er naturligt, at den Krisis, der naaede os forrige Aar, men som tidligere havde virket paa andre Steder, at den bevirkede en Tilstand, som maa gjøre det indlysende, at under den vilde ikke lettelig et saadant Foretagende kunne bringes igang. Og er der da det Allermindste i, hvad der foreligger eller i hvad der er foregaaet, efterat Loven udkom, som skulde opfordre Ministeriet til at opgive Tanken om Gjennemførelsen af denne Lov, som for saa kort Tid siden er givet med Repræsentationens fulde Samtykke? Ikke det Mindste. Naar den ærede Rigsdagsmand siger: Denne Lov har ikke den allermindste Udfigt til at kunne vinde Nogen, der som Entrepreneur vil gaae ind paa Foretagendet, saa siger jeg: Det har den ærede Rigsdagsmand allerede sagt, da Loven var under Forhandling, og viser det sig, at der ikke kan faaes nogen Entrepreneur, da vil Loven jo blive uden Virkning. Men den ærede Rigsdagsmand kan ikke vide dette, og jeg maa bestemt protestere imod, at Sagen stilles saaledes, som om det var givet, at der ikke var Mullighed for en Realisation af den. Det maa jeg bestemt benægte, at den ærede Rigsdagsmand kan vide; og medens han vistnok vil indrømme, at det

ikke kan være rigtigt eller kan gaae an for Ministeriet nu at udtale sig om, hvorvidt der foreligger bestemte Tilbud i saa Henseende, saa vil han ogsaa, haaber jeg, erkjende, at det ikke gaaer an, at Rigsdagen gaaer ud fra, at saadanne Tilbud ikke ere eller kunne komme tilstede. Der har derfor ikke været nogen som helst Opfordring for Ministeriet til at gaae bort fra en Lov, som giver den baade en Bemyndigelse og tillige derigennem en meget stærk Forpligtelse til at gjøre Sit for dens Gjennemførelse, naar Omstændighederne tillade det. — At Forslaget af den ærede Rigsdagsmand for Marhuus Amts 1ste Valgstreds (Winther) om at ophæve Loven af Aft. Marts f. A. ikke vil erholde Tilslutning af Rigsdagen i det Hele, derom holder jeg mig overbevist; under alle Omstændigheder er det afgjort, at det fra Ministeriets Side ikke kan naae en saadan Tilslutning; men selv om det end skete, selv om det blev Tilfældet, at man virkelig naaede at faae Loven af Aft. Marts ophævet, hvad vilde saa deraf følge? Saa vilde det Resultat komme frem, som ogsaa allerede er fremhævet af en æret Rigsdagsmand (Klee), det nemlig: at man ganske sikkert igjen vilde taabe den Udfigt til at paa-begynde en Jernbanes Anlæg i Jylland, som man havde faaet, uden at have vundet den allermindste Udfigt til at faae nogen anden Istedet; — det kan ikke hjælpe, at man af sin egen Phantasi vil sætte Noget istedet — det vilde kun blive et Phantastibillede. Det er jo ikke første Gang i vort constitutionelle Liv, at der har været Udfigter til at kunne faae en Jernbane i Jylland, men dette rette Tidspunkt gik forbi, og senere har det ikke kunnet lykkes; men ganske vist er det, at man ved nu, hvis det kunde lykkes, at faae den tidtomhandlede Lov ihjel vilde slippe for at bygge en Jernbane af nogen Betydning i Jylland. — De, der ere af den Formening, at det er absolut fordarveligt overhovedet at faae en Jernbane i Jylland af den Bestaaenhed, som Loven af Aft. Marts omhandler, de maa naturligviis stemme for det foreliggende Forslag om at ophæve Loven, men gjøre de det af den Grund, at de hengive sig til et sangvinst Haab om da at fjøre paa Jernbane